

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu. -- Posamezna številka stane s prilogo „Vera in Življenje“ 2-- Din.

SVETI MISIJON V TRŽIČU.

„Kdo more reči: Čisto je moje srce, prost sem greha?“ (Preg. 20, 9.)

„Ako rečemo, da nimamo greha, sami sebe varamo in v nas ni resnice.“
(1. list sv. Jan. 1, 8.)

„Raztrgajte svoja srca in ne svoja oblačila in povrnite se k Gospodu, Bogu svojemu!“ (Joel 2. 13.)

„Delajte pokoro, zakaj nebeško kraljestvo se je približalo!“ (Mat. 3, 2.)

„Gospod ne odlašaj obljube, kakor nekateri menijo, da je to odlašanje, marveč potrpi z vami, ker noče, da bi se kateri pogubili, temveč, da bi se vsi spokorili.“
(2. list sv. Petra 3, 9.)

„Skrbno torej glejte, kako bi hodili, ne kakor brez modrosti, ampak kakor modri: odkupujte čas, zakaj dnevi so hudl. Zato ne bodite nespametni, ampak umevajte, kaj je volja Gospodova. (Efežanom 5, 15—16.)

„Glejte, zdaj je čas milosti, glejte, zdaj je dan rešitve!“ (2. Korinčanom 6, 2.)

Opazovalci duhovnega življenja primerjajo radi človeško življenje z uro. Pa je res precej sličnosti med uro in med življenjem duše. Uro je treba pogosto navijati, treba jo je večkrat regulirati, da ne zaostaja ali prehiteva, treba jo je od časa do časa tudi temeljito osnažiti, da se odstrani vsak prašek in uredi vsako kolesce kar najbolj skrbno. Tudi življenja naše neumrjoče duše ne smemo mi nikdar zanemarjati. Sicer to življenje peša ali celo zastane. Redno krščansko življenje, po zapovedih božjih in cerkvenih, nam to življenje ureja. A od časa do časa je prav, da mi svoje dušno stanje temeljito pregledamo. Izvrši se to seveda najlepše v temeljitih duhovnih vajah. A teh ne more biti vsak deležen. Zato cerkveni zakonik naravnost ukazuje, naj škofje bodo pozorni na to, da župniki za sebi izročene župnije oskrbijo vsaj vsako deseto leto sv. misijon.

V smislu navodil cerkvenega zakonika, v smislu želje našega nadpástrja in — v smislu potrebe za naše dušno življenje, se bo sv. misijon za našo župnijo vršil v dneh po 22. marcu.

Preglejmo v milostipolnih dneh svoja srca! So v milosti božji? Sv. misijon tedaj

ne bo škodil, utrdil nas bo! So v mlačnosti? Tedaj bo sv. misijon za nas zelo koristen, zastavil bo morda hudim zablodam pot. Morda nam pa ura urejenega dušnega življenja stoji, smrtni greh ali grešna navada nas ima v oblasti? O, potem je čas sv. misijona za nas nadvse potreben!

Dnevi sv. misijona so dnevi milosti. Z lučjo božjih resnic posvetijo izredni pridigarji v naša srca. Studenec božjega usmiljenja je v zakramentu sv. pokore v teh dneh obilno odprt. Misijonske pobožnosti, zgledi sovornikov, vse to nas dviga, utrjuje v sklepah.

Morda bo temu in onemu tržiškemu faranu z letošnjim sv. misijonom nudena zadnja izredna milost v življenju. Kdo izmed nas more trditi z gotovostjo, da doživi še prihodnje enake prilike? Vrata v večnost se vedno odpirajo. Kdaj se komu izmed nas odprejo, ne vemo. Marsikdo izmed nas bo pač obhajal zadnji misijon v svojem življenju. Obhajajmo ga vsi pod tem vidikom, pa bo za nas vse uspešen!

Udeležujmo se vsi sv. misijona z gorečnostjo! Za en dober teden preuredimo dnevni red svojega vsakdanjega življenja, da uredimo svoje razmerje z Bogom. Udeležujmo se mi-

sijonskih pridig! Ne odlašajmo s spovedjo! Z dolgo sv. spovedjo očistimo in pomirimo svoja srca, ki naj zagorijo samo v pravi ljubezni do Boga. Posebno možje, fantje in sploh doraščajoča mladina, pogledajte te dni v luči verskih resnic v svojo notranjost, da napravite enkrat odločno potezo, s katero uredite svoje življenje! Ohranimo med sv. misijonom, kolikor mogoče, zbranost! Misli jutranje pridige naj nas pri dnevnem delu spremljajo, z navodili večernih govorov se na večer pogovarjamo samo z Bogom. Gostilna, kino, hrupne družbe in prireditve naj v času ko nam govori Bog, stopijo na stran!

Pobožnost in izredni čas milosti sv. misijona je za vse! Nihče naj ne izostane! Tudi tisti naj pridejo, ki so se morda doslej svojemu Bogu odtujevali! Še posebno ti so sv. misijona potrebni! Naj se vzdramijo! Morda je to zadnji klic božji. Usmiljenje božje jih bo sprejelo.

Bral sem sledeč dogodek: Otročj so se igrali. Blato so mešali in delali so iz njega razne igrače. Mimo pride elegantno oblečen gospod. Eden izmed otrok je bil navajen, da je rad vsakega pozdravil na ta način, da mu je podal roko. Od igrač hiti tudi sedaj in hoče podati gospodu roko. Ta se pa blatne roke ustraši in odkloni otrokov pozdrav. Žalost leže otroku na obraz. Kmalu nato pride mimo teh otrok peš star, častitljiv škof. Preje zavrtnjeni otrok malo pomišlja, nato pa urno skoči k visokemu dostojanstveniku in mu proži roko v pozdrav. In glej, škof prime z obema rokama umazano otrokovo roko, sklone se in pokriža otroka na čelo. Kako je zažarelo otroku lice, kako nepozaben mu je bil ta dogodek za vse življenje!

Tudi usmiljeni Bog sprejme rad vsak naš pozdrav. Samo obrniti se moramo k njemu, pa nas z milostjo in odpuščanjem objema. Posebno grešnik, ki se spokori, bo našel izredno milost pri Bogu. In sv. misijon je tak čas, ko Gospod kliče in vabi.

Ljubi župljani, ne preslišite misijonskega zvon! Ne zametujte klicev božje milosti! Vsi se milosti sv. misijona udeležujte „in si oblecite novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v resnični pravičnosti in svetosti!“ (Efežanom 4, 24).

O dolgi sv. spovedi.

Ob misijonu opravljamo dolgo sv. spoved. Par navodil o njej naj bo navedenih tu, obširnejši pouk bo pa podan v cerkvenih govorih.

1. Dolga sv. spoved je potrebna a) tistemu, ki je kakšen smrtni greh vedoma zamolčal ali se ga je nalašč tako obtožil, da ga spovednik ni razumel, b) tistemu, ki se kakšnega greha ni obtožil, ker se ga pri izpraševanju vesti zaradi velike zaničnosti ni domislil, c) tistemu, kateremu je gotovo to, da pri kakšni spovedi ni imel pravega kesanja in trdnega sklepa.

2. Dolga sv. spoved je koristna a) tistim, ki po pameti dvomijo, ali so njihove prejšnje sv. spovedi veljavne, b) vsem, ki jo v življenju še nikdar niso opravili, dasi so morda že v letih, c) tistim, ki hočejo stopiti v nov stan ali hočejo začeti drugačno življenje (ženini in neveste, vdovci in vdove, mladeniči pred in po vojaški službi, dijaki po dovršenih študijah itd.), d) tistim, ki se hočejo iz mlačnosti dvigniti k gorečemu življenju, e) bolnikom, posebno če dolge spovedi že dolgo niso delali.

3. Dolga spoved je škodljiva škrapulantom, ki so dolgo sv. spoved že naredili, pa se brez pametnega vzroka boje, da se niso vsega natanko obtožili in da niso imeli resničnega kesanja.

Pri dolgi sv. spovedi bodi posebno odkritosrčen in spovednika vse točno ubogaj!

Sprava.

V mojih dijaških letih se je odigral dogodek, katerega se večkrat živo spominjam. Popis tega dogodka je vprav za to številko primeren, ko oznanja misijonske dni za našo župnijo.

Mudil sem se v župniji, kjer se je vršil sv. misijon. Z vso vnemo se je vsa župnija prerajala. Redek je bil, ki ne bi prejel sv. zakramentov.

Posebno obilna je bila udeležba pri misijonskem govoru, ki je bil namenjen spravi. Na poziv misijonarja so župljani glasno podajali izjave, da odpuščajo sovražnikom. Res, ogenj prave ljubezni je vse ogrel in v medsebojnem občevanju se je razvezal tedaj marsikateri jezik, odstranjeno je bilo mnogo sovražstvo.

V tisti župniji je tvorilo že res kar pohujšanje posebno eno sovražstvo. V neki družini so dobili mlado gospodinjo. Pa sta se s prejšno gospodinjo, materjo gospodarjevo, kmalo udarili. To je žalostno poglavje marsikaterega, posebno kmečkega doma. Stara gospodinja je zahtevala svoje, nova gospodinja zopet svoje. Z jezikom seveda

nobena ni štedila. Tožbe so se vrstile. Čast je iskala pravic na sodnji, a vprav zato jo je bilo vedno manj. Po precej dolgi dobi preklanja, se je morala stara gospodinja preseliti v bajto poleg domačije. Mlada je pošiljala tja jed, kot je bila obveza. A nasprotovanje je ostalo. Še rastle je. Tako je na primer stara mati dobivala jed vedno postavljeno le na okno, da je bila gotovo mrzla in izročena z mrzlim srcem.

Pri misijonski spravi v cerkvi je bila navzoča samo ulada gospodinja. Otajalo se ji je srce. S solzami v očeh je gledala na izpostavljeno Najsvetejše in glasno je izrekala besede odpuščanja posebno tedaj, ko je gospod misijonar pozival mlade in stare gospodinj, da naj si med seboj vsa razalzenja odpustijo.

Po cerkvenem opravi je mlada gospodinja hitela urnih korakov proti domu. Zavila je naravnost v bajto k stari materi. Začudeno jo je ta pogledala. „Dajte mi roko, mati, sedaj, ko je sv. misijon, si morava tudi medve odpustiti!“, tako je govorila mlada gospodinja stari. A na star, neprijazen, način je pričela stara gospodinja staro pesem: „Daj mi, kar mi gre, potem se šele menim s teboj!“ Še je mlada nekaj časa prijazno prosila, a ko le ni nič dosegla, jih je tudi par povedala po starem načinu in odšla. Ko je mlada gospodinja odšla, je pa prišla k stari materi njena hči, ki je tudi bila v cerkvi in pri spravi posebno mislila na razmerje bivše in sedanje gospodinj domačije. Pripovedovala je materi, kako se je vršila lepo sprava in kako je sv. misijon tudi čas odpuščanja. Sedaj je bilo stari ženi znano, zakaj je prišla mlada gospodinja malo preje k njej. „Nisem prav ravnala“, je priznala in poslala je hčerko naj gre klicat mlado gospodinj k spravi. A v tem času si je premislila tudi že mlada gospodinja in dejala je: „Sedaj pa jaz ne grem!“ Sv. misijon je minil, to sovraštvo pa ni minilo.

Pred nedavnim časom sem se zanimal za razmerje teh dveh gospodinj. Zvedel sem, da sta ostali v napetem razmerju do smrti stare gospodinj. Le, ko je bila stara gospodinja mrtva, je mlada hotela, da leži v hiši domačije na mrtvaškem odru, da domačija oskrbi lep pogreb in veliko pogrebno pojedino za sorodnike. Pa temu načrtu niso privolili sorodniki.

Zakaj sem ta žalostni dogodek popisal? Pač zato, da ne bi morda tudi ob našem sv. misijonu kdo samo hipno zagorel v čuvstvih ljubezni in odpuščanja. Sprava ob sv. misijonu nam bodi možata zadeva, ki naj rodi tudi dejanja!

Oznanila za dneve sv. misijona.

Gospodje misijonarji se pripeljejo v Tržič v soboto, 22. marca, dopoldne z vlakom ob devetih.

Že v soboto se vrši obvezna šolska sv. spoved za vse šole. Meščanska šola ima sv. spoved dopoldne od pol enajste ure dalje, vsi učenci in učenke vseh osnovnih šol pa popoldne od druge ure dalje. Ker se bo vršila za sv. spoved posebna skupna priprava, naj bodo dopoldne ob pol enajstih in popoldne ob dveh gotovo vsi šolarji že v cerkvi! Spovednikov bo dosti na razpolago, za red bo primerno poskrbljeno.

Začetek sv. misijona bo v soboto zvečer. Ob tri četrt na sedem bodo litanije Matere božje, nato klicanje sv. Duha, izročitev sv. razpela in štole, nato pa uvodni misijonski govor. Zadonela bo prvič v milostnih dneh misijonska pesem in zvečer bo zadonel iz vseh stolpov v župniji veliki zvon — zvon pokore — ki bo vsak večer sv. misijona klical dobrih deset minut vso župnijo k pokori. Primerno je, da ob tem zvonjenju molimo za milosti sv. misijona, zase in posebej za zakrknjence!

V nedeljo bo prva sv. maša ob peti uri. Že ob pol šestih bo misijonska pridiga, nato pa farna sv. maša z blagoslovom. — Druga sv. maša z misijonskim govorom bo ob pol osmih. — Ob devetih bo sv. maša s posebnim misijonskim ugovorom samo za šolsko mladino vseh šol. Med to sv. mašo je tudi skupno sv. obhajilo za vse šolarje. Šolarji bodo napolnili cerkev sami, zato naj se odrasli ne drenjajo k tej sv. maši! — Zadnja sv. maša z misijonskim govorom bo ob pol enajstih. — Pazite na red sv. maš in misijonskih govorov v nedeljo! Treba je bilo običajne službe božje prestaviti, da se je dobil čas za šolsko, posebno, sv. mašo. Oddaljeni bodo na ta način tudi lažje pri več misijonskih govorih in ker je zadnja sv. maša kasneje, bodo tembolj gotovo počakali tudi popoldanskega misijonskega govora, ki bo po križevem potu in litanijah ob pol treh.

Spovedovali gg. misijonarji ne bodo preje, razen otroke v soboto, kot v nedeljo popoldne po misijonskem govoru. Od tedaj naprej bo zadosti gg. spovednikov vedno na razpolago. Med misijonskimi govori se spovedovanje prekine.

V ponedeljek bodo misijonski govori ob pol šestih zjutraj, ob pol treh

popoldne in ob pol sedmih zvečer. Ker je ta dan celodnevno češčenje sv. R. T. za našo župnijo, bo udeležba pač tudi pri popoldanski pobožnosti obilna. Pridejo naj zlasti oddaljeni, Šentanci in Dolinci! Prve tri dni je posebej zanje prilika, da hodijo k misijonskim govorom, ko bodo tudi popoldne.

V torek, god farne patrone, misijonski govori ob šestih, osmih in desetih dopoldne in ob pol treh popoldne. Ob šestih in desetih je sv. maša z dvema blagoslovoma. Slovesna sv. maša letos odpade.

Od srede dalje bodo vsak dan misijonski govori ob pol šestih zjutraj, ob pol šestih in ob pol osmih zvečer.

Za vsak dan bodo gg. misijonarji povedali posebej oznanilo. Ker ne bo ves čas enak dnevni čas za misijonske govore, treba se je bilo ozirati na delavstvo in na oddaljene farane, pazite na vse, kar bo sproti oznanjeno.

Sklep sv. misijona bo v nedeljo, 30. marca, le tedaj, če boste mogli vsi opraviti do tedaj sv. spoved. Sicer bo sv. misijon za kakšen dan podaljšan. Za sklep se bo vršila procesija z Najsvetejšim po mestu. Preje bo v cerkvi sklepni govor in blagoslovitev nabožnih predmetov. Po procesiji zahvalna pesem.

Na dan po sv. misijonu se vrši slovesno opravilo za pokojne farane z libero in obhodom po pokopališču.

To je ogrodje sporeda ob času sv. misijona. Točno bodo pa vse določali gg. misijonarji sami. Poslušajmo jih — sebi v korist in zveličanje!

Zvonovi cerkve sv. Andreja.

Hvala Bogu, zvonovi v stolpu sv. Andreja so se že oglasili. Tako je sedaj edino ta stolp v naši župniji napolnjen s pravim, bronastim zvonilom. Niso sicer ti zvonovi po teži posebno veliki, a zvonjenje je prav čedno in ljubko.

Slovesnost blagoslovitve dveh novih zvonov se je vršila v soboto, 15. februarja, ob štirih popoldne ob najlepšem vremenu tako veličastno kot se cerkvene slovesnosti v Trziču pač vedno vršijo. — Na okrašenem vozu sta bila zvonova pripeljana iz koldvora. Za spremstvo sta imela celotno tržiško godbo in veliko občinstva. Zvonovi pri sv. Jožefu in v farni cerkvi so se v lepem pri-

trkavanju zazibali novima bratcema v pozdrav. Milo se je oglašal tudi mali zvon, doslej edinec, iz stolpa sv. Andreja. Trg pred sv. Andrejem je bil na mah poln občinstva. Po govoru župnika, v katerem je bila izražena želja, da naj nas novi zvonovi kličejo k časti božji in k medsebojni ljubezni, sta bila zvonova v nekaterih minutah že na svojem mestu v zvoniku. Preje je bilo namreč že vse za dviganje zvonov v zvonik pripravljeno. Pa so zapeli in vsi smo jih bili v resnici veseli!

Ta dva nova zvonova sta imela pri blagoslovitvi veleugledne botre. Pravzaprav bi bili za čast botrstva poklicani kar vsi farani, ker so potrebam sv. Andreja v zadnjem času vsi priskočili tako požrtvovalno na pomoč. Ker je to nemogoče, so bili k časti botrstva poklicani zastopniki. Patronat, ki ne vrši svoje časti in dolžnosti samo takrat, kadar je treba izbirati Trziču novega župnika, ampak tudi tedaj, kadar je treba obilno prispevati za cerkvene potrebe, je zastopal g. Leo Gassner. Za občino, ki je za popravo cerkve prevzela veliko breme nase, se je časti botrstva odzval sam g. mestni župan Ivan Lončar. Visoko družino g. barona Borna, ki velikodušno naklanja cerkvi brezplačno električno razsvetlavo, je zastopala ga. baronica Börn. Za drugo botrco je bila pozvana najbližja sosedna novih zvonov ga. ing. Polakova, ki je zastopala botrce mesta. V številu botrov sta bila tudi oba gg. cerkvena ključarja ravnatelj Ivan Peharc in tovarnar dr. Kozma Ahačič, ki cerkvenemu gospodarstvu res z vneto posvečujeta svoje skrbi in moči.

Točen račun o novih zvonovih objavimo prihodnjič. Ker je bil preurejen tudi stari, mali zvon, bo zahteva denarja za pokritje vseh stroškov poprave cerkve in nabave zvonov pri sv. Andreju pač večja. A skrbi za pokritje ni več. Po obilnih prispevkih občine, patronata in faranov, sem menil, da bo na zvonovih ostalo še nekaj dolga. Pa prišla je naravnost čudovita rešitev te zadeve. Tako-le: Za Božič je poslala neka dobrotna roka, ki je v mladostnih dnevih nanizala mnogo lepih spominov na Trzič, — sedaj pa že davno nima s Trzičem zvez, — neko svoto tržiškemu župnemu uradu za reveže. Ta svota je bila še pred svetim večerom potrebnim razdeljena in takoj je župnik za dobroto izrekel pismeno zahvalo. Za priložnost k zahvali je bilo priloženih tudi par številčk našega farnega glasila. In glejte, zahvala in pisanje v farnem glasilu je prineslo velik dar zvonovom sv. Andreja. Nekega večera je pridrčal pred župnišče avto. Ne-

poznana oseba je stopila v župno pisarno. „Jaz sem tista oseba, ki sem se spomnila tržiških revežev za Božič. Z zvonovi sv. Andreja, o katerih je bilo čitati v vašem listu, imate gotovo tudi še skrbi. Zato prinašam tudi jaz dar. A pod pogojem, da nihče ne izve mojega imena!“ Pozdravil sem ta velikodušni namen, zatrdil tajnost, odprl kuverto in štel sem ter naštel Din 10 000 —, beri: deset tisoč dinarjev. Plemenita dobrotna roka je priskočila za dobro stvar na pomoč. Z nabirkami za cerkev sv. Andreja bo sedaj lahko konec. Vsemu Tržiču, ki bi sicer moral zbrati tudi ta znesek, je prišla pomoč. Bogu hvala, ki je plemenito roko k temu dejanju nagnil, dobroto naj pa večna Dobrota in hvaležnost dobrih Tržičanov povračuje!

Tudi zato, da sem smel toliko o tej dobroti razodeti, sem moral izposlovati posebno dovoljenje. Iz popisa ni mogoče sklepati niti to, če je bila ta dobrotna roka roka moška ali ženska. Častno besedo o molku moram držati in me natančneje o tem ni treba izpraševati. — Kdo more biti tega velikodušnega čina bolj vesel kot župnik, ki mora predvsem skrbeti za urejeno cerkveno gospodarstvo. Tržiški župnik si pa ob tej priliki dovoljuje sledečo pripombo: Zgoraj opisani dogodek poslušamo vsi res kot zgodbo o sreči. Prav, da je ta zgodba resnica! A pred letom so tržiški hudomušneži in lahkoverniži pripovedovali razne zgodbe o dragoceni opremi, o zapečatenih denarnih kuvertah, o votlih jabolkih, ki naj bi bili napolnjeni s samim denarjem, s tako zgovornostjo, da se je glas o vsem tem razlezel kar po celi deželi. Imejitelj teh bajnih zakladov, ki so naenkrat od vseh strani priletel skupaj naj bi bil — novi tržiški župnik. Ta je seveda o vsem tem vedel le toliko, kolikor je slišal besed in v kolikor je moral dajati raznim vprašanjem prijateljev pojasnila. Zato ni nikomur zameril, pač pa je danes izredno vesel, da more župljanom povedati podobno resnično zgodbo, od katere ima korist cerkev sv. Andreja in tržiška župnija. Ravno prilika je, zato bodi tudi to omenjeno.

Vsem, ki so sodelovali in podpirali cerkev svetega Andreja, da je sedaj lična in urejena, bodi Bog plačnik!

To in ono.

Vsa tržiška društva prosi župni urad, da v času sv. misijona ne prirejajo veselice, predstav in zabav.

Gospodinjški tečaj za delávska dekleta se vrši na Skali v večernih urah že od 27. januarja. Učiteljico so poslale č. šolske sestre iz Maribora, pa tudi č. s. kuharica iz Skale se uspešno trudi za izobrazbo naših deklet. Tečaj je oskrbela Vicencijeva konferenca. Obiskuje ga s polno zadovoljnostjo 20 deklet. Več jih ni bilo mogoče sprejeti in bodo ostale priglašenke pač morale čakati za drugič.

Naročnino za mohorske knjige prinesite še te dni v župno pisarno. Naj te prijateljice ne manjkajo v nobeni hiši!

Članice ženskega pokopalnega društva morajo plačati za leto 1930 članarino do 1. marca, sicer zapadejo pravicam društva. Red mora biti!

Posiljajte otroke ob nedeljah popoldne v cerkev, da se že v mladosti navadijo spoštovati Gospodov dan! Odslej bomo po enkrat na mesec napravili popoldnansko službo božjo v poseben namen in vabljene bodo zlasti otroci, ki bodo z molitvijo in petjem za tisti namen molili. Kako lepo je bilo v nedeljo 16. februarja, ko so prišli skoraj vsi otroci k večernicam, da so pokazali s tem ljubezen do sv. očeta — zlatomašnika. Enaka udeležba bodi, če že ne vsako nedeljo, vsaj tedaj kadar bomo otroke posebej povabili.

Obletnico kronanja sv. očeta Pija XI., smo proslavili s slovesno sv. mašo na nedeljo 16. februarja. Lepo je bilo, da so se, na povabilo župnega urada, udeležili te službe božje tudi zastopniki uradov in oblasti, podobno kot na državne praznike.

Bolniki in stari ljudje bodo lahko opravili velikonočno dolžnost ob času sv. misijona na domu. To previdevanje se bo vršilo po celi župniji v sredo 26. marca. Do 25. marca naj bodo vsi tisti, katere bo treba doma obiskati, gotovo prijavljeni.

Zvonilo bo pri sv. Andreju redno vsak dan zjutraj ob sedmih, opoldne in zvečer Ave Marijo. Doslej v Tržiču ni pri nobeni cerkvi nikdar zvonilo zjutraj ob sedmih, ampak le ob prvem svitu. To izhaja pač iz dobe, ko se je v vseh obratih pričevalo delo v zgodnjih jutranjih urah pred sedmo uro in so Tržičani morali poslušati le zvon prve zore. Za sedanji čas je pa primerno, da zvon vsaj v eni cerkvi tudi ob sedmih. Le poslušajmo glas zvona in tedaj molimo! Mrličem bo pri sv. Andreju zvonilo, podobno kot pri sv. Jožefu, po naročilu. Zvonenje oskrbuje zaenkrat g. Marenk. Uro in mrliški zvon ima pa v oskrbi cerkvenik župne cerkve.

Pri cerkvenem darovanju za sveče so na nedelje pred Svečnico darovali: Šentanci

Din 615-70, Dolinci Din 727, Tržič in Bistrica pa Din 3.758-60.

Pri cerkvenem darovanju za cerkev sv. Andreja dne 16. februarja je bilo darovanega Din 4516-80. Bog povrni!

Prihodnja številka „Cerkvenega glasnika“ bo vsled sv. misijona izšla v soboto 5. aprila in ne zadnjo soboto marca.

† Nadučitelj Jožef Kragl,

prvi stalni voditelj tržiške šole od 6. oktobra 1879 do 27. decembra 1905.

(Nadaljevanje.)

Ko sem se odločil za vstop v semenišče, me je sam peljal k knezoškofu predstaviti in prav tako me je sam privedel v semenišče in me priporočil sem. vodju dr. Lesarju. Kako veselilo je dobrega očeta, da sem se odločil za duhovniški stan. Ko sem prišel na prve počitnice kot bogoslovec o Veliki Noči 1. 1905 in sem pri procesiji na Veliko soboto fungiral kot štaben v mašniški dalmatiki, se mu je obraz smehljal v tako prisrčnem srečnem zadovoljstvu. Žalibog tega, kar je najbolj in tako srčno želel, ni dočakal, namreč — nove maše svojega sina, kajti ledvična bolezen mu je ugrabila življenje. V mladosti in zlasti v moški dobi je bil oče vedno krepak in močan. Prvo kal bolezniju mu je zapustila nesreča, ki ga je zadela na sveti večer 1. 1899. Ravno tega Božiča se je prej tako zelo veselil, štel je dneve, kdaj bom prišel domov na počitnice in oni dan smo v tako srčni zadovoljnosti stavili jaslice; ob 3. uri pop. pa sva šla z očetom na pošto, nazaj grede mu sredi pota na ledu spodrsne, pade in si zlomi nogo s klicem: „Viktor, moja noga je proč“, vzdignil sem ga s pomočjo nekaj mož in peljali smo ga v trgovino K. Theuerschuha za čas, da sem hitro poiskal voz, s katerim smo ga domov pripeljali — in ta sveti večer je bil potem tako zelo, zelo žalosten. Hitro je prišel zdravnik dr. Jagodic, ki ga je prav skrbno zdravil. Kako voljno je v bolezniju trpel. Še celo izvanredno šegav in šaljav je bil; tako mi je 5. jan. v postetji pisal: „Pozor! Danes prav po domače v postelji: tinta je bolj gosta, pero slabo. Pa kaj to. Veselim se na vstajenje, pa na svojo! Vse je že pripravljeno: a) hišni plašč že naročen, b) mizar Mihelač je že napravil berglo, c) naslonjač iz ta lepe sobe se bliža v spalnico, d) „šlobedriji“ so že v Micinih rokah, e) še hišne kape mi manjka.“ Zelo ga je veselilo, da so ljudje z njim v bolezniju sočustvovali in zlasti, da

so ga tako obilno obiskovali; tako z zadovoljstvom poroča: „Vedno me ljudje obiskujejo in ne mine dneva, da bi nobenega ne bilo.“ Skrbno si je zapisoval obiske in mi ob okrepanju sporočil, kolikokrat ga je ta ali oni obiskal. Dne 11. jan. je prvokrat malo vstal iz postelje in mi sporočil: „Meni se prav za prav dobro godi: jem, pijem, počivam, se nič ne jezim;“ hoditi je po malem začel 25. jan. in 18. febr. je šel prvokrat zopet v šolo k obrtnim učencem, kajti ta je bila pod isto streho in v istem nadstropju kot nadučiteljevo stanovanje in tako ni bilo nič treba iti po stopnicah. V svoj razred ljudskošolskih otrok pa je šel šele 1. marca in tedaj mi je to z veseljem sporočil rekoč: „Otroci so se me zelo razveselili“. Prva pot izpod šolske strehe pa ga je peljala v cerkev pred tabernakelj zahvalit se za ozdravljenje (15. marca) in 19. marca mi z največjim veseljem piše: „Danes — na praznik sv. Jožefa — sem bil prvokrat po bolezniju pri sveti maši.“ Dasi je precej hitro okreval, je vendar posledice te bolezniju nosil celo življenje. Začel je zgubljeni svojo moč in postajal je od leta do leta šibkejši. Dne 29. marca 1905 mi je mati pisala: „Oče vedno bolj boleha, vsako delo ga tako zelo teži“. Bolezniju je postajala od dne do dne hujša, zlasti proti večeru in ponoči ga je močno mučila težka sapa, tako da je ponoči večkrat vstal in hitel k oknu rekoč: „Zadušiti me hoče — tako težko sopem“. Koncem aprila 1905 je trdno obležal, vendar je ljubi Bog to pot še prizanesel in vrnil očetu vsaj deloma še zdravje, tako da mi je 24. majnika — na praznik Marije Pomočnice kristjanov — mogel pisati sledeče razveseljive vrstice: „Torej post tot discrimina rerum je hvala Bogu precej dobro; sapa je šla rakom žvižgat in vse drugo se boljša“. Dne 10. junija pa piše: „V četrtek sem bil prvič na trgu; ljudje so me kakor kakega tujca gledali“. In 23. junija — na praznik presv. Reš. Telesa — ga vidimo že za procesijou med ljubo mu šolsko mladino; dasi še bolehen, se ni zbal napora in je šel še enkrat, — zadnjokrat — s svojo šolsko mladino dat in izkazat božjemu Zveličarju dolžno čast. Z vso požrtvovalnostjo se je lotil zopet dela na šoli in je pripravil vse potrebno za lep sklep šolskega leta, ki je bil 29. julija. Vsaj je imel slutnjo, da bo skoro gotovo zadnjokrat. In prav ta slutnja bližajoče se smrti ga je privedla do sklepa, da hoče v šolskih počitnicah še enkrat pohiteti v svoj rojstni kraj v Tomin, da bi tam še enkrat šel na grob svojih starišev, tam ob zidu pokopa-

liške cerkvice sv. Urha — še k umrlim po slovo . . . Ves mesec avgust 1905 smo ostali v Tominu; dne 31. avgusta je ihtec zapustil svojo rojstno hišo, svoj rojstni kraj, — saj bolezen, ki jo je tako čutil, mu je dosti jasna pravila — za zmiraj; zlasti težko pa ginljivo se je poslovil od one male sobice, kjer se je narodil in kjer sta mu umrla ljuba mati in dragi oče. Oh, kako živo še sedaj v duhu vidim ta žalostni, tako ginljiv trenutek! Med potjo v Tržič je hotel obiskati še nekatere, od katerih se je hotel takorekoč „posloviti“: v Podbrdu svojega bratranca župnika Valentina Kragelj-a, v Železnikih svojega prijatelja nadučitelja Jožefa Levičnika-a in v Škofji Loki g. Ignacija Nadraha, t. č. špirituala v uršulinskem samostanu; oh, ko bi bil pač vedel, da bo ravno tukaj čez nekaj let v uršulinskem samostanu služboval njegov sin in kje sem si mislil jaz, da bo takrat — in to tako kmalu — že črna zemlja krila očeta in mater . . . Zadnje dni počitnic sva z očetom skrbno delala v pisarni; v razvedrilo smo se radi šetali po vrtu, sicer tako prirostem, pa vendar prikupljivem; v prostem času sem mnogokrat fotografiral, zlasti še vse sobe našega stanovanja — vse to je že veljalo za slovo, ker vsi smo čutili in slutili, da bo kmalu ta hiša prenehala biti naš dom. Dne 27. septembra je oče želel še enkrat iti na Brezje k Mariji Pomagaj — s tako čudovito skrbnostjo je hotel tam še sebe, svojo ženo in svojega sina izročiti v varstvo nebeške Matere . . . Dne 2. oktobra sem moral zapustiti Tržič in oditi nazaj v semenišče v Ljubljano. Ravno ta dan in njegov predvečer je bil zame dan slovesa domači sreči, da presrečne zadovoljnosti slovo za zmiraj tu na zemlji. Zadnjikrat smo sedli vsi trije — oče, mati in jaz — k večerji v oni sobici, pri oni mizi, kjer sem mogel skoro 22 let spoznavati in skušati neizmerno ljubezen očetovo in materino; po večerji ni bilo mogoče več zadrževati bridkih solz žalosti, ko je dobri oče sam od sebe začel govoriti, da se bo moral ločiti od nas, da bo umrl . . . Drugi dan je že čakal voz pred hišo, predobri oče me je šel — čeprav težko — tresoč se spremit do voza, opomnil me je še na ono podobico Marijino, katero mi je dal ob prvem odhodu iz domače hiše na pot, strastno me je še objel, prekrižal, mi podal roko in — odpeljala sva se z materjo, ki me je šla do Podnarta spremit. Nikdar nisem več videl predobrega očeta pred svojo rojstno hišo, kjer me je tolikokrat pričakoval s tako vročo očetovsko ljubeznijo . . .

Od dne do dne je bolj slabel in vedno težje je izvrševal svoje stanovske dolžnosti. Z največjim naporom je hodil še podučevati v svoj razred na ljudski šoli in z nekako uteho mi je sporočil, da bo na obrtni šoli podučeval samo še obrtno spisje. Z največjo težavo je šel še 12. oktobra v Kranj k seji okrajnega šol. sveta, o kateri mi drugi dan v pismu sporoča; da je bila zelo dolga, sporoča še tudi o uspehu, katerega je še dosegel in si obeta, da bo gotovo to leto še ena seja, ob kateri priliki bi še želel priti me obiskat v Ljubljano. Dne 30. oktobra mi piše mati: „Žal, da ti ne morem nič dobrega pisati; naš preljubi oče je bolan. V sredo (dne 25. oktobra) je bil še v šoli, potem je tebi pisal, pa prav s težavo, na večer pa je šel v posteljo. Veliko mu je škodovala jeza na šoli . . . Dne 25. oktobra je torej blagi oče legel na bolniško posteljo iz katere ni nikdar več vstal; prav ta dan je še zadnjikrat na kuverto napisal naslov, da bi meni pisal in to je bilo zadnje, kar je napisal izven postelje. V postelji je potem še k materinemu pismu pripisal dve besedi: „Živio, Tvoj“, pa v pisavi se pozna, da z veliko težavo. Čez par dni mu je trenutno odleglo, tako da je v postelji dne 8. nov. mi zopet pisal, in sicer zadnjikrat. V tem pismu, poslednjem, si je še stavil upe; da bo boljše, da bo mogel še vstati, da bo mogel še celo v Kranj k seji in še naprej v Ljubljano k meni; tako lepe ima upe, da mi bo prihodnjič pisal kaj več . . . Žalibog so ostale to le želje — nikdar izpolnjene! Kajti že 12. novembra mi piše mati: „Pridi prej kot mogoče domov, ker oče je zelo slab“. Dne 13. novembra, v pondeljek popoldne ob 4. uri sem stopil k bolniški postelji dobrega očeta; nepopisno se me je razveselil, prijel me je za roko in mi predvsem naročil, naj grem h gosp. župniku Špendalu in naj ga v njegovem imenu prosim, da bi ga prišel spovedat in mu naslednje jutro podeliti poslednje sv. zakramente. In res — drugo jutro je g. župnik prav slovesno prišel z Bogom v zadnji popotnici — pod baldahinom, spremljan od strežnikov s svečami in s cveticami v rokah. Zelo čarobno slovesno se je odigral ta dogodek — klečala sva z materjo ob očetovi bolniški postelji — sam g. župnik ni mogel vsled ginjenosti govoriti, kajti solze so mu zalile obraz — nem je odšel . . . Očetu je nekoliko v bolečinah odleglo vsled veselja nad obiskom svojega Boga in morda tudi nad obiskom svojega sina. Popoldan, zlasti proti večeru pa je postalo očetu zopet grozno slabo,

parkrat je v polsnu poklical mamo in mene, večkrat se je pobožno prekrižal. Čul sem ob njegovi postelji in tudi usmiljenka s. Marija Kraj je bila vso noč ob njegovi strani. Naslednji dan je bilo nekoliko boljše in vedno in vedno je ponavljal prošnjo, da ga moram velikokrat priti obiskat, ker mu to lajša bolečine in mu manjša skrbi. Dne 16. novembra popoldne ob pol 5. uri sem se moral ločiti od predobrega očeta. Pri ločitvi je zajokal. Hotel me je prekrižati, a to je le težko storil, dal mi je roko in skoraj ni hotel in mogel moje roke iz svoje izpustiti in slednjič me je poljubil — — — z grozno težkim srcem sem odšel.

(Dalje prihodnjič.)

Oznanila za marec.

2. Tretja predpepelnična nedelja, prva v mesecu, pustna nedelja in pričetek 40 urne pobožnosti. Zjutraj skupno sv. obhajlo moških. Po pridigi pred šesto sv. mašo bo blagoslov z Najsvetejšim, ki ostane izpostavljeno do šestih zvečer. V ponedeljek bo sv. R. T. izpostavljeno od šestih zjutraj do šestih zvečer, v torek pa od šestih zjutraj do končane popoldanske pobožnosti. Kdor prejme sv. zakramente in moli pred Najsvetejšim v papežev namen, dobi popolne odpustke. Nepopolne odpustke pa nudi vsak obisk sv. R. T. združen z molitvijo in kesanjem. Vsaki dan tridnevnic bo popoldne ob treh pridiga in litanije, v torek bo za sklep po litanijah tudi zahvalna pesem.

Ure češčenja sv. R. T. naj bodo ob tridnevnic razdeljene:

V nedeljo: Od 11.—12. bližnji sosedje, od 12. do 1. č. šolske sestre, od 1.—2. dekliška Marijina družba, od 2.—3. Marijina družba žena, od 4.—5. III. red, od 5.—6. možje in mladenci.

V ponedeljek in torek je isti red kot v nedeljo, le od 11.—12. naj pridejo tisti šolski otroci, ki so prosti pouka.

Sv. maše bodo te dni ob 6., 7., 8., 9. in 10. uri.

Na pustni torek bo ob enajsti uri zvečer opannil veliki zvon na postni čas.

5. Pepelnica. Strogi post. Ob tričetrt na šest bo blagoslov pepela in nato pepeljenje, ki se vrši tudi po šesti sv. maši. Pričetek dobe za izpolnitev velikonočne dolžnosti. Pri nas je mogoče tudi sv. zakramente ob pustni tridnevnic, ki ima za namen duhovno prerojenje, obrniti v ta namen.

7. Prvi petek v mesecu z običajno pobožnostjo.

9. Prva postna nedelja. Službe božje kot navadno. Popoldne ob dveh sv. križev pot in litanije.

12., 14., 15. kvaterni dnevi z običajnimi zahtevami glede posta.

14. Pričetek devetdnevnic na čast Svetemu Duhu za uspeh sv. misijona v naši župniji.

16. Druga postna nedelja, kvaterna. Službe božje kot prejšnjo nedeljo. Od devetih dalje je izpostavljeno sv. R. T. in se vrši pred deseto sv. mašo

molitvena ura za duhovnike, posebej za gg. misijonarje, ki bodo letos vodili pri nas sv. misijon. Pred cerkvijo bo pušca za reveže Vincencijeve konference.

19. Zapovedan praznik sv. Jožefa. Ob šestih sv. maši z dvema blagoslovoma, ob desetih sv. maši v cerkvi sv. Jožefa na griču. Popoldne ob dveh v župni cerkvi litanije sv. Jožefa, ob treh pa pete litanije M. b. v cerkvi sv. Jožefa. Ta dan posebej priporočajmo varuhu sv. Cerkve zadeve kristjanov v Rusiji.

22. do 31. Sveti misijon. Glej posebno oznanilo za ta čas in pazi na oznanila, ki bodo sproti v cerkvi!

Vsak petek bo v postu sv. križev pot in blagoslov z Najsvetejšim s pričetkom ob sedmi uri.

Dekliška Marijina družba: cerkveni shod 9., dekliški večer 11., molitvena ura 16., dekliški večeri po oznanilu.

Marijina družba za žene: cerkveni shod 16.

Marijina družba za fante: shod 9.

III. red: shod 2., vesoljna odveza 19. in 25.

Skupno sv. obhajilo je za vse cerkvene organizacije na dan sklepa sv. misijona.

Velikonočna šolska sv. spoved je ob misijonu, kot je označeno v posebnem oznanilu.

Župnijska kronika za januar.

Januarja v naši župniji rojenih: 9.

Januarja v naši župniji poročeni: nihče.

Januarja v naši župniji umrli:

1. Kokalj Ignacij, bivši usnjarski pomočnik, rojen 30. 1. 1846, umrl v Trziču št. 101, dne 2. januarja.
2. Kosmač Elizabeta, žena tovarniškega delavca, rojena 19. 11. 1886, umrla v Trziču št. 247, dne 4. januarja.
3. Stöckler Terezija, žena tovarniškega delavca, rojena 17. 5. 1859, umrla v Trziču štev. 237, dne 9. januarja.
4. Krystufek Franc, tkalski mojster v pokoju rojen 18. 10. 1858, umrl v Trziču št. 249, dne 15. januarja.
5. Kopač Valentin, sin delavke, rojen 16. 1. 1930, umrl v Trziču, dne 18. januarja.

Januarska poročila od drugod:

1. Klemenc Anton, delavec v Putehofu, rojen v naši župniji leta 1882, poročen 5. januarja v Lešah z Janc Marijo.
2. Schubert Viljem, električar, stanujoč pri Sv. Ani, rojen na Dunaju 1902, poročen 6. januarja v Prečni z Novak Jožefo.
3. Štucin Janez, čevljar, rojen v Trziču leta 1905, poročen na Brezjah dne 26. januarja s Kapus Alojzijo.
4. Čarman Marija, rojena pri Sv. Ani 41. 1. 1904, poročena na Jezerskem dne 27. januarja s Šavs Valentinom.
5. Marjeta Igljč roj. Rekar na Slapu, dne 8. 7. 1855, umrla na Vrhniki 21. januarja.

Za predstavnika in založnika: Anton Vovk, župnik v Trziču. Za urednika v Ljubljani: Dr. P. Guido Rant, O. F. M.

Za Zadržno tiskarno v Ljubljani: Srečko Magolič.